І чужому научайтесь,

Свого не цурайтесь . . .

Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 109. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 15-го ЧЕРВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 15, 1967 No. 109. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Середа, 14 червня, 1967

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ВИДАВ ПРОКЛЯМАЦІЮ про День Прапора, який припадає на середу 14-го червня. Президент закликає всіх американців, щоб в цьому дні вивісили на своїх домах зоряні прапори ЗДА. Президент пригадує, що це вже 190-та річниця від того дня, коли Континентальний Конґрес схвалив зоряний прапор цієї країни. „Нехай цей прапор повіває над вашими домами і над вашими приміщеннями, в яких ви працюєте, та у ваших серцях. Навчаймо дітей про його значення своєю гордістю на нього та його шанобою".

СУДДЯ НАЙВИЩОГО СУДУ ЗДА ТОМ С. КЛАРК валишає своє стаовище у 67-му році життя і переходить на пенсію після 18-ох років праці в Найвищому Суді. Про відхід зі свого становища він повідомив ще 28-го лютого, коли президент Джансон найменував його сина Ремсі на головного прокуратора ЗДА. Він перейшов на пенсію, щоб не було конфлікту внаслідок того, що син займає високе становище у виконній частині Уряду, а батько в Найвищому Суді. „Залишаю своє місце в цім щасливім переконанні, що хтось мене заступить і працюватиме краще від мене". Том С. Кларк був суддею Найвищого Суду від 24-го серпня 1949 року.

ОПИТУСАННЯ, ПЕРЕВЕДЕНІ АҐЕНЦІЄЮ *Луїса Гарріса*, виявляють, що президент Джансон втішається більшою популярністю, як сенатор демократ із Ню Йорку Роберт Ф. Кеннеді. Президент Джансон дістав 55 голосів опитуваних, а сенатор Роберт Ф. Кеннеді — 45. Популярність сенатора Роберта Ф. Кеннеді дещо зменшилася в останньому часі, але він і надалі втішається симпатіями між негритянським населенням та між молоддю. Як відомо, сенатор Кеннеді гостро критикує урядову політику президента Джансона у В'єтнамі. Він заявляє, що в найближчому році не буде старатися про номінацію на кандидата на президента, і що буде підтримувати Джансона в 1968 р.

МИШИҐЕНСЬКИЙ ГУБЕРНАТОР ДЖОРДЖ РОМНІ заявив у Вотетозі у Висконсині, що він старається пізнавати волю виборців у безпосередньому зіткненні з ними, і прикладає меншу вагу до того, що про нього думають партійні провідники. Ромні заявив на пресовій конференції після прийняття, на якому було 300 республіканців — прихильників мишиґенського губернатора, що він звертатиметься впрост до виборців. Цю заяву склав він після запиту журналіста, що Ромні думає про те, що більшість республіканських політиків хотіла б, щоб 1968-го року республіканським кандидатом був колишній віце-президент Ричард М. Ніксон.

ЕКСПЛЬОЗІЯ ГАЗОЛІНИ В ҐАРАЖУ В НЮ ЙОРКУ спричинила попечення 19 осіб, в більшості дітей, з яких 7 знаходяться в критичному стані. Таксівка набрала газоліни і з її пошкодженого збірника випливала газоліна, залишаючи слід перед ґаражем. 17-літній хлопець побачив це і навмисно запалив сірником цю газоліну, яка, горіючи, дійшла аж до збірника в ґаражу, що спричинило страшну експльозію. Діти бавилися недалеко від ґаражу і вони потерпіли від експльозії. Діти втікали на всі боки, але це мало їм допомогло. В шпиталі відбулися жахливі сцени, бо батьки бачили, як мучаться їхні діти внаслідок ран.

У СВІТІ

АМЕРИКАНСЬКЕ ЛЕТУНСТВО ЗНИЩИЛО 10 СОВЄТСЬКИХ ЛІТАКІВ типу МІҐ на північно-в'єтнамському летовищі Кеп недалеко столиці Північного В'єтнаму Ганою: те летовище бомбардовано в минулі суботу й неділю, але щойно згодом можна було ствердити нищильні для комуністів наслідки.

В ІЗРАЇЛІ ПРОГОЛОШЕНО, що під час несповна дводенної війни проти Сирії ізраїльці взяли в полон п'ятьох совєтських старшин, які були „дорадниками" у сирійському артилерійському з'єднанні в Ель Тафлік, що панувало над Галилейською долиною. Ізраїльці захопили теж єгипетське ракетне становище на Синайському півострові, разом із 9-ма ненарушеними совєтськими ракетами з землі в повітря. Ізраїльське командування твердить, що „кілька" протилетунських ракет совєтського походження вистрілено проти ізраїльських літаків, однак ні один із них не був ракетою поцілений. Зате не відомо, чи біля тих ракет були совєтські фахівці від складної радарної системи.

У СТОЛИЦІ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ САЙҐОНІ КОМУНІСТИЧНІ ТЕРОРИСТИ ВБИЛИ на вулиці американського капітана, як він спокійно йшов тротуаром: поруч їхав мотоциклем якийсь в'єтнамець з жінкою позаду. Це та жінка застрілила капітана. Це вже третій випадок таких атентатів: припускають, що це завжди та сама пара терористів.

У СТОЛИЦІ КОМУНІСТИЧНОГО КИТАЮ ПЕЙПІНҐУ ЗАКИНЕНО другому і третьому секретарям індійської амбасади, що вони займаються „шпигунством". Зокрема закинено другому секретареві амбасади К. Рахунатові, що він фотографував „військові об'єкти" і заборонено йому виїхати з Китаю „поки не закінчиться слідство". Індійська амбасада заявила, що ті закиди є „брехнями й видумками".

МОСКОВСЬКІ „ВОПРОСИ ЕКОНОМІКИ" ПРИНЕСЛИ статтю Якова Кваші з гострою критикою панівної в Совєтах „ґіґантоманії" в економічній ділянці, яка сприяє надмірній централізації й будові велетенських промислових закладів під державною адміністрацією і з державним плянуванням. Автор, покликуючись найбільше на американський приклад, поручає творити допоміжні фабрики й майстерні, де працювали б не більше 50 робітників, які постачали б центральній фабриці окремі частини, наприклад в автомобільному промислі.

ДО ВІЙСЬКОВОГО ПРАВЛІННЯ В НІҐЕРІЇ ВКЛЮЧЕНО 11 цивільних осіб, між ними голову одного ніґерського племени, Обафемі Авольово, якого призначено на заступника виконної ради, себто уряду. Фактичним диктатором Ніґерії є полк. Якубу Ґовон, який приготовляється до походу проти „збунтованої" Східньої провінції, що проголосила себе окремою державою. Нема потвердження вісток з тієї провінції, наче б прийшло вже до боїв між центральним і провінційним військом і центральне державне військо — втекло.

АМЕРИКАНСЬКІЙ ШОСТІЙ ФЛЬОТІ НА СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ ОПОВІЩЕНО, що війна на Середньому Сході скінчилася і тим самим відкликано стан гострого поготівля, однак покищо Шоста фльота залишається у східній частині Середземного моря. На її окремих кораблях відбуваються нормальні вправи.

Палата схвалила $70.3 більйона на оборону країни

Вашинґтон. — Палата Репрезентатів 13-го червня більшістю 407-ох до 1-го голоса схвалила $70.3 більйона на оборонний бюджет. Схвалений законопроєкт переслала до Сенату. Проти голосував конґресмен демократ із Каліфорнії Джордж Е. Бравн, який є проти війни і який пропонував зменшити оборонний бюджет на 5 відсотків. В бюджеті призначено $20.3 більйона на війну у В'єтнамі. І демократичні і республіканські конґресмени передбачають, що видатки на війну у В'єтнамі треба буде збільшити. Схвалений бюджет призначений на фінансовий рік, що почнеться 1-го липня 1967 р. Деякі конґресмени домагалися збільшення воєнних акцій у В'єтнамі, кажучи, щоб скинути на Північний В'єтнам атомову бомбу, коли цього буде треба. Південний демократ конґресмен із Флориди Роберт Л. Ф. Сайкс сказав, що ЗДА „повинні вчитися в Ізраїля", як вести війну. Він казав, що ЗДА потребують того розуму, що його має „одноокий генерал", маючи на думці ізраїльського міністра оборони генерал-майора Моше Даяна.

Перший неґр Торґуд Маршалл найменований на члена Найвищого Суду ЗДА

Вашинґтон. — 13-го червня президент Джансон повідомив на пресовій конференції, що він найменував на члена Найвищого Суду ЗДА головного соліцитатора Торгуда Маршалла. Маршалл є першим неґром, що став суддею Найвищого Суду цієї країни. Ця номінація викликала велике вдоволення серед негритянського населення. Маршалл має 58 років, він займає становище, яке день раніше залишив суддя Том С. Кларк, який зрезиґнував тому, що його син став головним прокуратором ЗДА. Президент промовляв до журналістів в товаристві нового судді Маршалла, кажучи, що Маршалл заслужив собі на те, щоб зайняти це високе становище, бо має до цього повні правничі кваліфікації, і тому він буде вповні відповідною людиною на новому становищі. Деякі південні члени Сенату невдоволені з цієї номінації, але в політичних колах передбачають, що Сенат потвердить цю номінацію. Найменування першого неґра на члена Найвищого Суду має і політичне значення, бо воно може злагіднити те напруження, яке заіснувало в країні на тлі, расових заворушень в деяких стейтах.

Марокканський король Гассан прибуде до Вашинґтону, як речник всіх арабів

Рабат, Марокко. — Марокканський король Гассан II плянує подорож до Вашинґтону в найближчих днях, щоб у розмові з президентом Джансоном дістати підтримку Америки для становища всіх арабських держав, що Ізраїль має звільнити всі окуповані ним арабські землі. Король Гассан буцім-то висловився проти скликання тепер панарабської конференції „на вершинах", піддавши зате ідею, щоб у Кувайті зібрались на нараду всі арабські міністри закордонних справ, які підготовили б конференцію „на вершинах" в пізнішому часі. Король Гассан, який особисто має про-західню орієнтацію, мав би приїхати до Вашинґтону як речник всього арабського світу, так само, як до Москви в такому характері їздив альжирський президент Хуарі Буменджієн. Цей останній вернувся вже до Альжиру, поступивши подорозі до Беоґраду на розмову з Тітом.

Нюаркська Округа УНСоюзу відбула Окружні Збори

Нюарк, Н. Дж. — В п'ятницю, 9-го червня, тут у приміщенні Українського Народного Дому відбулися організаційні збори представників Відділів УНСоюзу Округи Нюарку й околиці, яка обіймає 22 Відділи з 3.245 членами. Зборами проводила президія округи: її голова — Юліян Баранюк, секретар Володимир Роговський, касир Василь Салабун і організаційний референт — Мирон Леськів. Відкриваючи збори, голова Ю. Баранюк з'ясував ціль їхнього скликання, закликав вшанувати пам'ять померлої нагло заслуженої союзової діячки покійної Марії Процак, а відтак просив до слова головну радну Анну Дубас, яка склала звіт з річних нарад Головного Уряду УНСоюзу. Вона поінформувала про важливіші ухвали Головного Уряду а саме признання 1% підвижки тим секретарам, які здобудуть бодай 50% з числа нових членів, що їм призначено в біжучому році, та Відділи які нематимуть втрат в членстві. Вона інформувала, що Відділи, які на протязі двох років не будуть діяльні, їхні члени управи не матимуть права на перевибір. Інформувала вона і про признання двох стипендій для тих, які бажають студіювати журналістику і про признання різних дотацій на суму 12.670 дол.

Головний радний і обласний організатор Степан Гавриш виголосив організаційну доповідь, в якій віддав багато уваги питанню, чи УНСоюз дійде до 100.000 членів у своє 75-річчя в 1969 році. Доповідач твердив, що він всеціло вірить в це, бо УНСоюз має всі дані на це, включно з найдешевшими грамотами різних кляс. Заторкуючи працю округи, він відмітив, що округа повинна в біжучому році приєднати 330 нових членів, а за повних 5 місяців має лишень 112, що є доводом, що не всі Відділи включились в організаційну працю. Він висловив признання голові округи Ю. Баранюкові за приєднання 40 нових членів і Софії Оріховській за приєднання 35 нових членів. Він згадав і про це, що 4 Відділи в окрузі є недіяльні і вони повинні бути включені до більших активних Відділів. — На закінчення доповідач закликав присутніх не марнувати часу під час вакацій, а пам'ятати про розріст Союзу.

Останній до слова був попрошений орг. реф. М. Леськів, який здав звіт з продажі квитків під час футбольних змагань між збірною УНСоюзу і дружиною з Шотляндії. Він заявив, що чистий зиск для окружної каси виновить 36.50, і ту суму передав касирові В. Салабунові.

Після доповідей вив'язалась жива дискусія, в якій забирали слово о. Микола Харищак, Іваник, Баранюк, Дубас, Салабун, мґр Сенежак, Леськів і інші.

Присутніх на зборах було 26 осіб. Збори закінчено спільною перекускою, яку приготовили члени Окружного Комітету.

СССР ВИМАГАЄ СКЛИКАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ОН

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант отримав листа від совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика з вимогою скликати „до 24-ох годин" надзвичайне засідання Генеральної Асамблеї ОН виключно тільки для одної справи — засудження Ізраїлю, як аґресора та присилування його, щоб він звільнив усі окуповані під час минулотижневої війни арабські землі. Громико заповів, що сам прибуде на ту сесію ОН і що будуть те ж інші „видатні державні мужі" в совєтській делеґації. За газетними вістками — головою совєтської делеґації буде совєтський прем'єр Алексєй Косиґін. Однак надзвичайне засідання Генеральної Асамблеї можна буде скликати аж після закінчення нарад Ради Безпеки над тією самою справою. Совєтський амбасадор Микола Федоренко зголосив резолюцію, яка гостро засуджує Ізраїль за „воєнну аґресію" та закликає Ізраїль „негайно" звільнити всі зайняті в ході війни арабські землі, що належали до суверенітету Єгипту, Сирії та Йорданії. Тій резолюції протиставився американський амбасадор Артур Ґолдберґ, який твердив, що практично совєтська резолюція змагає до завернення ситуації на Середньому Сході докладно до такого стану, який був напередодні вибуху тамошньої війни і, що таким чином совєтська резолюція є нічим іншим, як тільки „запрошенням до нової війни". Ґолдберґ з свого боку пропонував негайно розпочати наради над конструктивною розв'язкою ізраїльсько-арабського конфлікту, при чому це — твердив Ґолдберґ — може статися або у безпосередніх ізраїльсько-арабських нарадах, або за посередництвом держави, яку собі ті дві сторони виберуть, або на терені Об'єднаних Націй.

Нарада Ради Безпеки ОН тривала у вівторок 13 червня від 3.28 попол., а коли президент Ради Безпеки, данський дипломат Ганс Табор хотів перервати те засідання о год. 9.25 вечером, то Федоренко спротивився. Остаточно засідання перервано о годині 10.52 вечером після того, як британський амбасадор лорд Карадон заявив, що він мусить порозумітись з своїм урядом. Засідання Ради Безпеки скликано знову на середу 14 червня. Тому, що нема виглядів, щоб совєтська резолюція знайшла потрібне число голосів на Раді Безпеки, тим паче, що навіть у тому випадку ЗДА й Британія мали б право „вета", — наприкінці цього тижня буде скликана надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй. Арабські представники в ОН ведуть пропаґанду, що ЗДА, підтримуючи Ізраїль, проводять свої „імперіялістичні цілі" на терені всієї Азії й Африки: таким чином арабські держави, які користуються ще й підтримкою не тільки комуністичних держав, але й Індії, хочуть змобілізувати на терені Генеральної Асамблеї голоси всіх азійських і африканських народів.

Одночасно президент Л. Б. Джансон потвердив, що Америка надалі стоїть на ґрунті принципу — державної незалежности і непорушности кордонів всіх держав на Середньому Сході. Президент, відповідаючи на запити журналістів на своїй пресовій конференції 13 червня ц. р., не хотів входити у докладніший розгляд ізраїльсько-арабської війни та відносин після тієї війни, але дав зрозуміти, що треба виждати, як розгорнеться теперішня дипломатична кампанія і що треба дозволити, щоб дещо втишилися існуючі пристрасті, поки можна буде говорити про відновлення дипломатичних зв'язків з арабськими державами. Зате Президент знову рішуче заперечив пропаґандивній кампанії арабських країн, в першу чергу Єгипту, наче б Америка активно помагала була Ізраїлеві під час минулотижневої війни.

Раск з'ясовує політику ЗДА на конференції міністрів НАТО

Люксембурґ. — У столиці маленького Люксембурґу тієї самої назви відкрито вперше у вівторок 13-го червня ц.р. сесію Ради Атлантійського Союзу (НАТО), цебто конференцію міністрів закордонних і військових справ 14-ох членських держав того оборонного бльоку. Державний секретар Дін Раск погоджувався з британським міністром закордонних справ Джорджем Бравном у тому, що не слід сподіватися швидкої конструктивної розв'язки ізраїльсько-арабського конфлікту. Джордж Бравн твердив, що для заведення дійсного тривкого миру на Середньому Сході треба згоди щодо тамошніх державних кордонів, міжнародної ґарантії для тих кордонів, вислання нового міжнародного війська на Середній Схід, щоб воно було стаціоноване обабіч арабсько-ізраїльського кордону, як ґарант тамошнього миру, та щоб ту „приявність" Об'єднаних Націй на Середньому Сході репрезентував хтось із високим міжнародним престижем. Британський прем'єр Джордж Бравн недвозначно критикував генерального секретаря ОН У Танта за його поквапне відкликання міжнародного війська ОН з Середнього Сходу на вимогу Нассера, що властиве й уможливило вибух війни. Державний секретар Дін Раск заявив, що в останньому часі посилилась ворожа антиамериканська пропаґандивна кампанія в Совєтському Союзі. Щодо В'єтнаму, то — казав Раск — Америка завжди готова „беззастережно" переговорювати з комуністами, але неґативне становище Північного В'єтнаму не змінилося. Однаково Раск, як Бравн висловилися проти необмежених достав зброї середньосхідним державам, але ця справа залежить передусім від СССР, який висилав і висилає без обмеження величезні транспорти зброї Єгиптові і Сирії.

ПРОФ. І. ТЕСЛЯ ДОПОВІДАВ НА З'ЇЗДІ ГЕОГРАФІВ В ОТТАВІ

Оттава (Н. Н.) З нагоди З'їзду Наукових Товариств, який цього року відбувається в Оттаві в часі від 22 травня до 20 червня, проф. д-р Іван Тесля виголосив 30 травня в театральній викладовій залі Карльтонського університету доповідь на тему „Українське населення Канади як один з головних чинників у розвитку Заходу Канади". Число служачів, переважно делеґатів на з'їзд з різних університетів Канади і Америки, понад 50. Після реферату відбулася дискусія. Це перший раз в історії канадійських географічних товариств присвячено увагу канадійським українцям.

УСПІШНИЙ СКВУ БУДЕ ВЕЛИКИМ ВКЛАДОМ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ В ЗМАГАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ — ВВАЖАЄ ПРЕЗИДЕНТ ПАУК О. Д-Р В. КУШНІР

Під час відвідин в Головній Канцелярії УНС. Сидять (зліва): о. прелат д-р Василь Кушнір, гол. предсідник УНС Йосип Лисогір, екзекутивний директор КУК д-р Ярослав Кальба. Стоять (зліва): гол. секретар д-р Ярослав Падох, гол. касир Іван Кокольський та заступник гол. предс. Володимир Сохан.

Джерзі Сиґі. — Успішно відбутий Світовий Конґрес Вільних Українців, скликаний на листопад ц. р. до Ню Йорку, буде одним з найбільших вкладів українських поселенців у вільному світі в справедливі змагання українського народу до волі і незалежности — вважає о. прелат д-р Василь Кушнір, президент Комітету Українців Канади і президент Пан - Американської Української Конференції, яка скликає СКВУ та буде його господарем. Цей наш перший Світовий Конґрес, як і багато проблем життя і розвитку українців в Канаді, ЗДА, Південній Америці й Европі та сучасний стан українського народу на рідній землі були темою двогодинних розмов, що їх мали о. прелат Кушнір та екзекутивний директор КУК д-р Ярослав Кальба з екзекутивними урядовцями Українського Народного Союзу та редакторами „Свободи" під час їхніх відвідин в Головній Канцелярії УНС та приміщенях в-ва „Свобода" у вівторок, 13-го червня в полудневих годинах. Розмови продовжувались під час спільного обіду гостей з гол. предсідником УНС Йосипом Лисогором, заступником головного предсідника Володимиром Сохaном, гол. секретарем д-ром Ярославом Падохом, гол. касиром Іваном Кокольським та ред. А. Драганом. О. д-р В. Кушнір перебуває на коротких відвідинах у ЗДА у спеціяльній місії: після своїх тритижневих відвідин в Европі в травні ц. р., він тепер відвідує українських католицьких і православних Владик та відбуває з ними інформаційні розмови в справах СКВУ. УНСоюз відвідав о. д-р Кушнір у товаристві д-ра Кальби в переїзді до Філядельфії на зустріч і розмову з Митрополитом Української Католицької Церкви в ЗДА ВПреосв. Амвросієм Сенишиним та Митрополитом Української Православної Церкви в ЗДА Блаженнішим Іоаном Теодоровичем. Уже раніше о. д-р Кушнір мав телефонічну розмову зі Стемфордським Владикою Преосв. Йосифом Шмондюком та відвідав Владику Мстислава Скрипника, Архиєпископа УПЦ, в осідку її консисторії в Бавнд Бруку. В поворотній дорозі до Вінніпеґу о. прелат Кушнір відвідає Владику Ярослава Ґабра і православного Владику Олександра в Шикаґо. Під час своїх минуломісячних відвідин в Европі о. д-р Кушнір побував в Римі і мав зустріч та розмову з Верховним Архиєпископом Української Католицької Церкви і Кардиналом Блаженнішим Йосифом Сліпим та відбув цілий ряд інших зустрічей і розмов з провідними репрезентантами і діячами українського церковного, культурного і громадсько-суспільного та політичного життя в Римі, Мюнхені, Франкфурті, Кеніґштайні, Парижі і Лондоні. Всі ці зустрічі і розмови ще тільки скріпили віру і впевненість Президента ПАУК у велику потребу та історичне значення і вартість нашого першого Світового Конґресу.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

ЯК ЗВЕРТАТИСЯ ДО БАТЬКІВ?

На таку тему обмінялися листами на сторінках „Молоді України" з 6 червня кілька читачів. Ось так учителька К. Бондаренко з Полтавської области пише, що до матері й батька треба звертатись на „ти", бо, мовляв, і Ленін так звертався, і Зоя Космодем'янська, московська партизанка, яку розстріляли німці. Молода мати Любов Мамай з м. Рівного вважає, що треба вживати форми „ви", „бо так вчили нас наші батьки. Хай так і залишається. Хоч головне, щоб у дітей завжди була повага, шана і турбота про батьків не на словах, а в серці і вчинках". Учень педагогічної школи м. Хмельницького В. Соска пише: „Відносини в родинах різні, отже, як називати батьків, цілком залежить від того, до чого привчили дитину". А учень Великораковської школи, Закарпатської области, С. Поляк рішуче обстоює звертання на „ти", бо це — по-сучасному".

ХОРОВЕ ТОВАРИСТВО УКРАЇНИ

На початку квітня відбувся в Одесі установчий з'їзд Хорового Товариства Україна, в якому взяли участь композитори, диригенти, артисти, чиновники з Ради Міністрів УССР, міністерства культури, а також „гості" з РСФСР. Голова організаційного комітету поінформував, що самодіяльні хори України об'єднують 2,500.000 співаків, по містах і селах виступає 20.000 хорів. Головою правління товариства обрано С. Козака.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Ситі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

„Будування мостів"

Одною з головних засад теперішньої американської закордонної політики є „будування мостів"—використовування всіх можливостей на те, щоб довести навіть найбільш антагоністичні суспільства й політичні концепції до взаємного зближення, до кращого взаємного розуміння, до „співіснування". Не є це справа легка, зокрема тоді, коли немає, бо не може бути, взаємного довір'я, коли Америка, наприклад, здає собі справу, що Совєтський Союз, до якого вона „будує мости", ніколи не зречеться своїх цілей опанувати світ, „угробити" Америку й інші вільні країни. Щоб до цього не допустити, Америка розбудувала свою оборонну могутність, алеж не можна на довшу мету нормально жити й розвиватись під постійною загрозою війни. „Будування мостів" має далеку мету. Володарі є людьми і минаються, а на їх місце приходять інші. Якщо „побудувати мости" взаємного розуміння і зрозуміння між народами, якщо зменшити їхні взаємні антагонізми та викликати взаємний респект, тоді „співіснування під примусом", що маємо його сьогодні завдяки американській оборонній могутності, яка відстрашує Москву від явної аґресії на світову скалю, може з часом набрати стабільности. Так бодай думають пляновики американської закордонної політики.

Ми маємо іншу думку на таке „співіснування", що рівнозначне із збереженням нестерпного на Сході Европи рабовласницького існуючого стану. Як можна думати про тривкість співіснування з імперією, яка поневолює десятки великих і давніх, культурно і суспільно розвинених народів, що прагнуть вільного й незалежного життя? Очевидно, Америка може розраховувати на те, що такі імперії раніше чи пізніше самі розваляться, як розвалювались вони вже багато разів в історії, але для поневолених народів — поки сонце зійде, роса очі виїсть.

Зайнявши таке становище до „будування мостів" між вільним і рабовласницьким світами, наша громада тим більше повинна доказати, що ми хочемо миру і співжиття між вільними і рівними. У першу чергу ми повинні доказати, що вміємо жити і співжити між собою, в своєму гурті. Хоч як це прикро, але не можна забути тієї страшної оцінки, що її ще з кінцем 40-их років висловив на адресу українців кардинал Тіссеран, приїхавши на відвідини до Ню Йорку. Коли його спитали про відносини між українцями, він прямо сказав, що це — „крейзі піпл", бо вони, мовляв, не тільки проти москалів, поляків, німців, мадярів, але й самі проти себе. Ясно, що й теперішнім відносинам серед українців у поодиноких вільних країнах пильно приглядаються і їх студіюють однаково, як наші приятелі, так і наші вороги. Яке ж свідоцтво ми виставляємо собі сьогодні, в добі „будування мостів" навіть між найбільшими ворогами?

Світовий Конґрес Вільних Українців у листопаді цього року повинен і мусить бути великим і могутнім „мостом" між нами самими, між нами і нашим народом на нашій, не своїй землі. Для цього навіть не треба якихось величезних зусиль, а треба тільки крихітки розуму і доброї волі. Всі ж бо ми одного й того самого прагнемо — волі для нашого народу. Усі знаємо і здаємо собі справу з того, що об'єднані встоїмось, а одинцем повиснемо — сказавши давньою американською фразою, Що більше, ми ж уже багато разів доказували, що не тільки прагнемо єдности, але й можемо на неї спромогтись.

Одним із останніх переконливих доказів цього може послужити скликана минулої суботи Українським Конґресовим Комітетом Америки, в порозумінні з Представництвом Державного Центру УНР у ЗДА, громадська нарада, в результаті якої створено справді консолідаційний Центральний Комітет для відзначення 50-річчя Великої Української Національної Революції та відновлення Української Державности. Декому, що наслухались і начитались всіляких лементів про наші внутрішні суперечності, прямо в голові не вміщувалося, що „мельниківець" може пропонувати на члена Ділового комітету „бандерівця", або що „бандерівець" підтримуватиме внесок „мельниківця" чи „уенрадівця" та в мирі засідатиме й радитиме разом з „двійкарем". А так було. Дав би Господь, щоб в цьому напрямі справа розвивалась і закріплювалась. Найбільшою перемогою є перемога над власними пристрастями, а за нею прийдуть інші, як її логічний результат. Якщо спроможемося побудувати міцний міст між собою, то по ньому цілком певно дійдемо й до визволення нашого народу.

Ярослав Курдидик

ДЕРЖАВИ ПОЛКОВНИКІВ

Останні події на Середньому Сході прикували до себе увагу світу, і все інше ніби відійшло в тінь. Тим часом, для прикладу, „африканський велетень" Ніґерія з 55-ма мільйонами населення розвалюється, при чому, як звичайно у таких випадках буває, не без пролиття крови. Останній, хто намагався врятувати Ніґерську Федерацію, був полковник Якубо Гавон, після того, як убито двох попередніх ніґерських державних провідників.

Ніґерська Федерація почала розвалюватися з того часу, як північне, найбільше числом — 26 мільйонів — мусульманське плем'я Гауса заходилося з небувалою жорстокістю винищувати зненавиджене ним плем'я Ібо, яке наплило було з півдня і, маючи високу вроджену інтеліґенцію, витворило зі себе окрему освічену верству, що зайняла малощо не всі адміністраційні позиції. Під час масакри, яка тривала десять днів, убито понад 50 тисяч людей, і зараз після того розпочалася масова панічна втеча Ібо на південь.

Тепер полковник Оюкву очолив плем'я Ібо, що нараховує коло 12 мільйонів осіб, і проголосив нову незалежну республіку — Біяфру.

Після того провідник західнього району Ніґерії чіф Авольво заявив, що він теж хоче відділитися від центрального уряду в Ляґосі, очолити за прикладом Біяфра плем'я Яруба і проголосити окрему незалежну державу.

А ще так недавно, коли постала була Ніґерія, західні політики заявляли, що ця новостворена країна — зразок найбільшої політичної стабільности, бо, крім належної підготови, має ще великі природні багатства. Справді, на теренах, де живе плем'я Ібо, є досить багаті джерела нафти, які для ніґерської економіки мали таке саме значення, як колись для Конґа мала Катанґа з її покладами міді.

Розглядаючи останнє десятиріччя історії новопосталих африканських держав, бачимо, що це був властиво період володіння самозваних генералів і полковників. Бо тільки за останній рік „полковники" обняли владу в трьох державах, що постали з колишніх британських колоній, — в Ґані, Ніґерії і Сієрі Лорне, в п'ятьох колишніх французьких колоніях і двох бельгійських.

Дійсність показала, що демократичний устрій ввести в колишніх колоніяльних країнах — річ надзвичайно важка, що на цих непідготованих до власної державности територіях підходить більше устрій із накиненою згори дисципліною і законами, які до певної міри мусить творити і нормувати армія. Представники тих країн, у яких „полковники" перебрали владу, не приховують того, що найкраще, коли владу тримає в своїх руках військо із уведенням гострішого порядку, як це було тоді, коли її виконували політики, що самі не мали державницького досвіду, а запросити до себе білих людей із адміністраційним досвідом не хотіли.

Навіть і в тих новопосталих державах, де при владі залишилися ще цивільні, як, наприклад, президент - диктатор Д. Нейрера в Танзанії, або в сусідній Кенії чи Уґанді, вони виконують свою владу при допомозі війська, яким командують полковники.

Знавці Африки твердять, що при творенні нових різноплемінних держав звичайно не береться до уваги т.зв. племінної льояльности і занадто великі надії покладається на можливості нівеляції з помічччю демократичної системи, яка, мовляв, вирівняє впливи племінних провідників.

Так само помилялися провідники новопосталих держав, вважаючи, що знесення колоніяльного володіння автоматично зблизить між собою окремі племена.

Щоправда, починає чимраз більше виявлятися взаємне зближення колишніх французьких і британських колоніяльних країн, які усамостійнилися, а в майбутньому можуть в тій чи іншій формі об'єднатися.

Постають своєрідні „африканські комонвелти", яких об'єднують головним чином спільна мова і культура, що їх вони перебрали від своїх колишніх колонізаторів. І так, „французький африканський комонвелт" очолюють під сучасну пору президент Тунісії Бурґіба і президент Сенеґалю Сенґгор. „Британський африканський комонвелт" плянував був очолити президент Ніґерської Федерації, але, в зв'язку з останніми подіями цей плян відложено, і то, мабуть, на дуже довгий час.

Ніґерської Федерації, очевидно, врятувати не вдасться. І хоч центральний уряд в Ляґосі наклав „залізний обруч" довкруги її узбережжя, побоюючись, щоб Біяфра не почала на власну руку торгувати нафтою, головним і найбільш цінним продуктом країни, ледве чи він зможе повернути симпатії племени Ібо до племени Гауса, яке не лише фізично винищувало Ібо, але й забрало всі його матеріяльні надбання.

Дуже вдало характеризує відносини в Африці один із визначних американських знавців того континенту, В. Боґарт: „Бациль незалежности, глибоко закорінений у племінній гордості і нетерпимості, почав діяти із поновленою, неугавною силою. Африка переходитиме ще не одну політичну кризу, поки в ній усе устабілізується так, що про новопосталі держави можна буде сказати, що вони перетворилися у держави повноцінні під політичним і економічним поглядами".

● У Ватикані відбудеться 26 червня ц. р. формальний вибір — чи радше затвердження призначених Папою Павлом VI — 27-ох нових кардиналів, включно з урочистістю у соборі святого Петра. Проте Папа змодифікував тепер усю церемонію, зробивши її набагато скромнішою і коротшою.

Володимир Кубійович

ВАЖЛИВЕ, ВЕЛИКЕ ДІЛО

(Доповідь, Головного Редактора Енциклопедії Українознавства, виголошена в Торонті 3-го червня 1967)

(2)

При наявності такої ситуації в Україні завдання нашої науки в діяспорі ясні: стежити за розвитком науки в Україні, викривати й виправляти її фальшивки, працювати над тими проблемами знання про Україну, які совєтський режим занедбує або фальшує.

Від деякого часу маємо змогу конфронтувати наші погляди і думки на завдання української еміґрації, не лише на відтинку науки, з думками наших земляків (звичайно, не всіх), які приїздять з України, Чехо-Словаччини, Польщі або з якими розмовляють ті з-поміж нас — зокрема молодь, — які мають змогу відвідати рідні землі. На запит, які і я безпосередньо й посередньо десятки разів ставив: „що ми можемо, чи радше, що повинні чи мусимо зробити для Рідного Краю", я діставав відповіді: „Нам не імпонує ваш матеріяльний добробут, і ми якось живемо... Ми вам вдячні за матеріяльну допомогу, за ваші посилки, але багато важливіша ваша допомога по лінії духових вартостей. Ви маєте змогу свобідної творчости. Пишіть те, що в нас недозволене, виявляйте творчість на відтинку красного письменства, мистецтва, науки... Інформуйте світ про Україну. Ваша творчість у ділянці духа подекуди доходить до нас і додає нам сил у нашій боротьбі за українство. Нас скріплює навіть той факт, що наша молодь, виховани поза межами України, володіє українською мовою, знає Україну і любить її. Присилайте нам цих молодих людей"... Теплі, навіть гарячі слова признання висловлюють люди з того боку для нашої Енциклопедії Українознавства.

Таким чином наші цілі і завдання ясні. Чи ж виконуємо ми їх? Лише в деякій мірі. Якщо мова про науку — у зовсім незадовільній мірі. Чому? Головно тому, що умовини праці для науковців дуже важкі. Ті, що працювали науково ще в рідному краю, тільки винятково мають можливість працювати за своїм фахом. Їх діяльність після заробіткової, часто фізичної праці не може приносити багато успіху. Майже завжди працюють вони над тими проблемами, які їм особисто любі, а не над тими, які нам потрібні для нашої визвольної політики. Ті з наших колеґ, які влаштувалися в американських чи канадійських високих школах, з конечности працюють над дорученими їм завданнями, і лише спорадично займаються українською проблематикою. Ми маємо високі школи (які, до речі, є ними лише з назви, бо вони не ведуть навчального процесу), маємо наукові асоціяції (НТШ, УВАН і ін.), але вони лише публікують кращі чи слабші твори, натомість не дають платного зайняття і не мають науково - дослідчих інститутів, а тим самим не опрацьовують систематично проблем, актуальних в Україні.

У часі між двома світовими війнами українська еміґрація мала такі наукові інститути й установи. Після другої світової війни не знайшлося держави чи пак чужинецької фундації, яка створила б чи фінансувала варстат української наукової праці. Не спромоглася на це й українська суспільність у вільному світі. У її провідних, політично-громадських колах немає назагал зрозуміння, що без власної науки немає повного суспільства, як немає його без власного мистецтва, без рідного красного письменства і т. п. Без теоретичної підбудови, без допомоги учених неможлива поважна політика не лише в стислому цього слова значенні, але й еміґраційна — шкільна, церковна тощо. Не маємо на еміґрації журналу українознавства, не маємо справжнього музею, відповідно вивінуваної бібліотеки українознавства, архіву і т. п. У Торонто рік тому ми маніфестували проти нищення української культури, зокрема проти знищення українських книжкових фондів у Києві. Це добре, але цього мало. За маніфестацією і протестами повинен іти чин — створення центральної бібліотеки українознавства, без якої неможливі серйозні студії з ділянок знання про Україну, серйозна публіцистика та серйозна політика.

Проблема українських наукових кадрів у діяспорі представляється майже трагічно. Багато з наших діячів науки відійшли в засвіти, чимало знеможених віком, ще більше працюють тільки принагідно. Щораз більше у нас — це колишні учені. Зокрема трагічно представляється проблема нашого наукового доросту. Все таки, навіть і в тих невідрадних умовинах, появилося впродовж 20 років нашого перебування на еміґрації понад 300 наукових творів або творів, які мають значення для науки. Сталося це завдяки зусиллям авторів та деяких наших наукових і суспільно - громадських установ. Це — твори з різних ділянок українознавства, переважно на теми, любі авторам. Все таки можна серед них вирізнити деяку специфічну тематику.

На еміґрації видано чимало наукових праць, але їх мало в порівнянні з потребами краю і нашими — у діяспорі — спроможностями. Головна причина наших недоліків під цим оглядом — це незрозуміння ваги науки або фальшиве розуміння її завдань нашими провідними колами і брак науково - дослідчих осередків та варстатів праці з конкретними завданнями.

Властиво єдиний науково-дослідчий осередок, в якому деяке число осіб вповні віддається українській науковій праці і живе з неї — це

(Продовження на ст. 3-ій)

ДЕКЛЯРАЦІЯ ЗП УГВР У 50-ТІ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

(1)

Цього року минає 50 років від великого революційного здвигу українського народу, що завершився 22 січня 1918 року проголошенням державної незалежности Української Народної Республіки. Події перед 50 роками на Україні наглядно довели живучість українського народу, який через сто п'ятдесят років після повної ліквідації його автономного існування і після стількох насильних заходів його повністю асимілювати зголосив знову своє право на власну державність.

Російські большевики збройною аґресією знищили Українську Народну Республіку. При тому, послуговуючись горсткою місцевих, здебільша етнічно неукраїнських комуністів, вони намагалися створити враження громадянської війни на Україні, якої там не було. На місце УНР російські большевики створили псевдосуверенну УССР, яку від перших днів її існування розглядають як провінцію імперії.

Українські національні сили були подолані переважаючим числом і брутальністю стороннього ворога, але тим не менше залишився великий історичний акт державного самовизначення України. Державні акти незалежности і соборности, здобута українським народом національна, політична і соціяльна воля, бойова слава військових формацій армій УНР і УГА, — визначили дальший шлях боротьби і залишили політично - ідейну спадщину, яка досі унапрямлює працю нових поколінь на українських землях і поза ними.

II

Російські большевики принесли Україні тотальне поневолення.

В УССР український народ поневолений передусім національно. Він не має змоги вільно розвивати свою мову, культуру, літературу. Уся його духова творчість і різні галузі його життя перебувають під безоглядним тиском русифікації. Українська мова досі не має прав державної мови в УССР. З доручення Москви пляново знищують історичні пам'ятки українського народу. На Україні безперервно поселюють російських і зрусифікованих бюрократів, а українські кваліфіковані кадри висилають на працю поза межі України. Таким чином на ділі проводиться в життя політика т.зв. „злиття націй", метою якої є знищити етнічну й культурну субстанцію українців та інших неросійських народів СССР і влити їх у російську націю.

Український народ поневолений також економічно, бо накинені Україні система плянування та централізація народного господарства УССР позбавляє український народ великої частини плодів його землі і його праці, що йдуть на послуги імперії-поневолювача.

В УССР український народ поневолений також політично і соціяльно, бо комуністичний режим загарбав у громадян СССР їхні підставові політичні права і створив найнесправедливіше суспільство, що складається з маси обезправнених та експлуатованих громадян і правлячої касти бюрократів.

Український народ відзначатиме п'ятдесяті роковини комуністичної диктатури у свідомості втрати мільйонів своїх синів і дочок, що впали жертвами чи то неспровокованої аґресії Москви проти Української Народної Республіки, чи то плянових знищень голодовою смертю в 1933 році, чи то масового терору проти української інтеліґенції, проти Православної і Католицької українських Церков, проти різних формацій українського визвольного руху.

Фактів народовбивчої політики Москви на Україні не можуть змінити ані зменшити деякі досягнення українського народу за останніх 50 років, зокрема в галузі економіки, загальної та фахової освіти і науки. Вони, зокрема розбудова промисловости України і фахові кадри, були здобуті важкими зусиллями народу та його незліченними жертвами. Але українці не завдячують їх ні Москві, ні її комуністичним бюрократам. Навпаки, без втручання Москви і без бюрократизму комуністичної системи, а в умовах власної державної незалежности та демократії, досягнення українського народу були б більші і не було б мільйонових жертв, нанесених українському народові ворожим режимом.

Український народ ніколи не погодився з поневоленням комуністичною Москвою і вів та веде проти неї безперервну самооборонну боротьбу. Впродовж трьох років український народ із зброєю в руках захищав Українську Народну Республіку, а по її упадку документував своє прагнення до незалежности повстанськими акціями та боротьбою в галузі культури, науки, літератури, мови, мистецтва, економіки. У період другої світової війни і кілька років після її закінчення найтиповішим і всенародним виразником прагнення до незалежости була Українська Повстанська Армія.

У сучасну пору головний фронт боротьби українського народу проявляється в його прагненні зберегти і підняти на вищий рівень розвитку українську мову, зробити її мовою всіх галузей життя модерно розвиненої нації та засобом спілкування всіх верств, зокрема соціяльних верхів народу; у прагненні створити передову літературу, мистецтво та культуру і таким чином зберегти провідні кадри народу від російсько - імперської культурної експансії; у прагненні розбудити національну гордість, зберегти історичні, фізичні та духові пам'ятки народу, біографію якого фальшують російські імперіялісти. У цій самообороні нашого народу передовою силою є нова молода ґенерація, зокрема українських діячів культури та літератури, а її підтримують широкі кола українського народу.

(Продовження буде)

М. Л-ий

КНУТ ГАМСУН НА КАВКАЗІ

(1)

Кнут Гамсун (1857-1952), справжнє прізвище Педерсен, норвезький повістяр, драматург і поет, лавреат нагороди Нобеля (1920 р.) за повість „Зростання землі" — був сином бідних батьків. Юні літа провів на відлюдних Льофотських островах. Почав писати ще як 19-літній юнак — шевський челядник. Десять наступних літ заробляв на життя, як сортувальник вугілля, сільський учитель, редактор („Голод"), мисливець („Пан"), портовий вантажник, писар, посланець. Записався на університетські студії у Крістіянії (тепер Осльо), але мусів покинути науку з браку грошей. Еміґрував до Америки, де працював у преріях як фармерський робітник і як молочар в обох Дакотах. Хотів стати священиком. У Міннеаполісі виголошував доповіді на тему французької літератури. Дістав працю кондуктора трамваю, тоді ще кінного, у Шікаґо, але з тієї праці його прогнали, бо він, сидячи на задньому помості, замість приймати гроші від пасажирів, читав твори Еврипіда. Вернувся у Крістіянію, але не міг знайти праці, і виїхав удруге до Америки в 1880 р. де працював як рибалка в Нюфавндленді.

Перша Гамсунова повість „Голод" закріпила його славу як письменника. Вона появилася 1888 р. у данському журналі. В українському перекладі „Голод" вийшов друком ще перед першою світовою війною у Львові, у Видавничій Спілці, яку зорганізовано при Науковому Т-ві старанням проф. М. С. Грушевського. Інші Гамсунові твори: „Мілкий ґрунт", „Містерії", „Жінки біля криниці", „Бурлаки", „Діти століття", „Вікторія", „Зарослі стежини" та ін.

У 1940 р., коли німецькі війська ввійшли до Норвеґії, Гамсун скритикував норвезький уряд за зорганізування спротиву і закликав земляків припинити боротьбу, а в 1942 р. відвідав Гітлера у його головній кватирі.

В 1945 р. Гамсуна та його дружину арештували за співпрацю з нацистами і Квіслінґом. Обвинувачення у державній зраді суд відкинув з огляду на старечий вік письменника. Дружину Гамсуна, гарячу прихильницю нацистів, засудили на три роки вязниці.

В 1947 р. Гамсун, глухий, але не скорений, з'явився перед лавою присяжних, своїх сусідів у Ґрімстаді, щоб боронитися проти урядового позову, на основі якого мав заплатити 100.000 долярів за шкоду, яку нібито спричинив своїми пронацистськими писаннями. На розправі він заявив, що під час війни жив у старечому домі, щоб охоронитися від „злого духа" своєї дружини. Найвищий суд зменшив кару на 65.000 дол.

*

Кнут Гамсун подорожував по Кавказу 1899 р. і описав свої враження у книжці „Образки з подорожі", яка недавно вийшла друком у німецькому перекладі в Мюнхені. Вони такі безпосередні, природні та щирі, що й донині не втратили нічого із своєї свіжости.

З початком вересня Гамсун приїхав до Петербурґу. Це вперше в житті прийшлося йому виробляти пашпорт. Перед тим подорожував без пашпорта по чотирьох частинах світу.

На Миколаївському залізничому двірці Гамсун побачив лямпадки, що світилися перед іконами. Перед кожною іконою були два ступні. Подорожні хрестилися і вклонялися перед ними, коли входили до двірця. Все це робили з поспіхом. Авторові казали, що ніхто не пуститься в дорогу, не помолившися перед святим образом. Матері підводили до них малих дітей, офіцери здіймали кашкети, ставали на коліна і молились.

До самого Баку їхав Гамсун із трьома пасажирами, одним із яких був німець.

Вночі збудило Гамсуна сильне хропіння одного пасажира. Він підійшов до сплячого, кашлянув, щоб перервати його хропіння. Пасажир перестав хропіти, перевернувся на другий бік і захропів знову.

Ранком, коли всі пасажири ще спали, Гамсун дивився крізь вікно, яке відчинив на кілька сантиметрів, бо у вагоні була страшна духота. Почув спів пташків. Бачив, як у каменоломі працювали чоловіки й жінки лопатами та джаґанами. На рівнині паслася череда овець. Старенький пастух, спершись на високу палицю, поглянув на Гамсуна. Гамсун привітався до старого, але він не відповів. „Він певно такий же щасливий, як і я, — подумав Гамсун. — Чого йому треба? Трішки з'їсти, таку-сяку одежину, а передусім трохи прав у громаді. Це для нього найдорожче".

Приїхали в Москву. Переїздячи попри Спаські Ворота, візник зняв шапку і сказав Гамсунові зробити те саме. Гамсун бачив, що так робили всі прохожі та проїжджі. Звичай цей, пише він, введено з наказу царя Олексія.

Приїхали до Кремлю. Автор зайшов до Успенського собору. Вірні молилися, а тим часом священик не дуже то притишеним голосом, пояснював Гамсунові, вказуючи на різні предмети під склом: малий кусник матерії — це з Христової сорочки, великий цвях поруч — цвях із хреста, на якому розіп'яли Спасителя... Гамсун дав трохи грошей жебракам при вході до церкви. Великі дорогоцінні камені, подарунки царів, вмуровані у церковну стіну, видалися авторові недоречними. Пізніше в Персії, коли він бачив у тамошніх людей на шапках дорогі камінці, це здалося йому багато гарнішим.

У ресторані в Москві бачив Гамсун двох старенький людей, чоловіка й жінку, що їли й при цьому гуторили. Він завважив, що обоє виглядали дуже здорово і обличчя мали не поморщені, як це буває у старих людей.

У ресторан ввійшов гурток німців. Сіли поблизу Гамсуна і, попиваючи пиво, почали голосно розмовляти, перетикуючи свої слова „донерветерами" та „фамозами". Автор дав знак кельнерові, щоб переніс його накриття подалі, у глиб залі. Кельнер не зрозумів його. Один із німців підійшов до Гамсуна й дуже ввічливо спитав, чого він хоче. Довідавшись, переповів його бажання кельнерові. Гамсун забув подякувати німцеві, тож, коли кельнер сповняв його волю, перейшов через усю залю, щоб зробити це.

Кельнер приніс „щі", після яких автор відчув себе ситим, але зараз же кельнер приніс печене м'ясо. „Він здорово думає — завважує Гамсун, — що людина повинна добре з'їсти, добру хвилинку відпочити, тож опісля приносить каву й сиґару. Сиджу при заставленому стравами столі, кельнер нічого не забирає. Це теж у порядку: ану ж я захочу ще з'їсти дещо м'яса, і справді, починаю поглядати на їду. Хто це каже, що кава й тютюн під час їди не смакують?"

(Далі буде)

Лорейн, Огайо

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ І ДЕНЬ МАТЕРІ

9-го квітня відбулося в новій просторій шкільній залі Шевченківське Свято. Почалося воно відспіванням „Заповіту" шкільним хором та святочним словом в українській мові учня Матурального Курсу М. Біляка. Учениця І-го відділу А. Гевко з пієтизмом віддеклямувала вірш „Учітеся, брати мої". Слово про Шевченка в англійській мові виголосила учениця англомовного старшого відділу Б. Кордупель. Збірну деклямацію „Розрита могила" зі зрозумінням віддеклямували учениці 4-го відділу: Л. Химич, В. Шуя і О. Шуя. Учениця ІІ-го відділу М. Федик відіграла на органах з певністю, під бурхливі оплески присутніх, три народні пісні а шкільний хор відспівав „Думи мої" і „Реве та стогне". Свято закінчено відспіванням національного гимну. Програму заповідала учениця Матурального Курсу Н. Івасишин.

Підготовкою цієї імпрези зайнялися спільно вчителі Укр. Школи під проводом пароха Всч. о. Лева Тимкова, а декорацію сцени виконав п. С. Зубаль.

14-го травня влаштували наші найменші зі садочка й І-го відділу традиційний „День Матері". Свято відкрив учитель І-го відділу п. М. Гнилка, який і провадив програму.

Першою точкою була гутірка про „День Матері". На сцену вийшли наші маленьку зі садочка й українського та англійського І-го відділу та засіли довкола статуї Пресв. Богородиці. Гутірку з ними перевела активна членкиня Лорейнського Відділу СУА п. М. Пащин. Діти закінчили цю точку молитвою до нашої Небесної Матінки. Цей сам гурт виконав вільні вправи зі співом „До Рідної Школи" під проводом невтомної садівнички п. Є. Маділинської. Після цього діти англомовного І-го відділу: Л. Демич, К. Задорожна й Д. Станчак віддеклямували в українській мові „Привіт Мамі." Це діти вже 4-го покоління нашої старої еміграції, які хочуть учитися мови своїх дідів і прадідів та за короткий час, бо всього 3 місяці, змогли вже прилюдно виступати й показати свою охоту й знання. Діти українського І-го відділу: О. Гаркач, А. Гевко, І. Калюшик, Л. Клос, С. Пилипів і М. Шевчук та садочка: Т. Любінецька, Назаркевич, М. Оренчак, Д. Пакуш і Р. Станчак — з любов'ю віддеклямували поодиноко й збірно „Привіт Матері", а після цього кожна дитина з букетом квітів ішла до своєї мами з побажаннями. Слідувала фізична вправа „Йдебо на прогульку", яку перевела помічниця нашої садівнички п-на М. Рудяк. Всі музичні супроводи на органах виконувала учениця ІІ-го відділу М. Федик, яка також відіграла кілька українських народних пісень та „Аве Марія".

Після цього наш невсипущий парох Всч. о. Л. Тимків подякував усім виконавцям і їх опікунам за підготовку цієї приємної і гарної імпрези та з'ясував присутнім значення садочка при Українській Школі. Заохочував вписувати дітей до нього. На закінчення Свята учитель п. М. Гнилка побажав присутнім Мамам багато потіхи зі своїх дітей і всі відспівали „Многая Літа".

Душею цілої імпрези була, вже згадана, п. Є. Маділинська, яка вложила багато праці й часу в підготовку цієї імпрези. Їй допомагали: п. М. Гнилка й п-на М. Маділинська, вчителька англомовного відділу.

Наша громада в Лорейні вірить, що такі імпрези дають запоруку, що наші діти не пропадуть у чужому мор'ю, а все пам'ятатимуть „звідки вони вийшли, і чиї вони діти!"

Ю. Л.

Традиційні Зеленосвяточні поминки

Заходом Координаційного Комітету Українських і Українсько - Американських Ветеранських Організацій м. Ню Йорку при співучасті всіх діючих тут комбатантських і молодечих організацій відбудуться цього року, як і минулими роками, у Зелену Неділю, 18-го червня біля символічної могили-пам'ятника на оселі УРСоюзу в Глен Спей, Н. Й. традиційні Зеленосвяточні Поминки. Після св. Літургій обидвох віровизнань буде відслужена перед згаданою символічною могилою урочиста Панахида за душі полеглих Борців за волю України зі складенням вінків і привітань. Співатимуть хори „Думка" і „Молода Думка". Проходитимуть ці Поминки під знаком 50-річчя відновлення державних Збройних Сил України та 25-річчя Української Повстанської Армії. Головну промову виголосить ген-полк. Павло Шандрук. О годині 3.00 по полудні відбудеться там же концерт названих хорів.

Дрогобичани відбули зустріч у Філядельфії

Філядельфія. — 10 червня в приміщеннях Спортового Товариства „Тризуб" у Філядельфії відбулась зустріч колишніх мешканців Дрогобича і довколишніх місцевостей. При столах засіло понад 85 гостей, які прибули з Ню Йорку, Кренфорду, Кемдену, Мілвілу, Йонкерсу, Честера, Балтимору, Аллентавну й інших місцевостей. Вони з'їхались по це, щоб спільно обміннятись думками та й вирішити важливі справи відносно видання „Історії Дрогобицької землі".

Зустріч-прийняття відкрив член Центрального Комітету Дрогобичан директор Стефан Спринський, який виконував ролю тостмайстра. Він привітав присутніх, головно позамісцевих гостей, та з'ясував ціль зустрічі.

Звіт з діяльности Центрального Комітету Дрогобичан зложив голова директор Юрій Гаврилів. Він інформував присутніх про пророблену працю, при чому не таїв того, що комітет має труднощі з запляннованим виданням Історії Дрогобицької Землі тому, що бракують іще матеріяли до неї, а найважніше, то бракують фінансові засоби. З його інформацій присутні довідались, що касове сальдо виносить 2.521.23 дол., що не є вистачальним для видання книжки. Він інформував, що в комітеті зареєстровано понад 230 родин, і тільки 82 відгукнулись щедрими датками. Тільки три добродії дали по 100 дол. Роман Карбівник, д-р Василь Федорців та інж. Володимир Сольчаник.

Тостмайстер представив присутнім дорогого гостя, який нещодавно прибув з Дрогобича, а саме дра Володимира Ціханського, який відчитав гарно опрацьований спомин з недавнього перебування в Дрогобичі.

Ініціятори свята подбали і про розвагову частину, а саме гості з Кренфорду пані Ольга і інж. Володимир Осередчуки забавляли дрогобичан грою на гітарах. Для тих, які люблять танцювати, була забава з танцями, під час якої грали музиканти з Дрогобича Роман Гарасим, Ярослав Пічкан і Орест Лазор. Аранжером забави був інж. Володимир Осередчук.

Під час дискусії Степан Гавриш висловив подяку членам Комітету за віддану працю і за приготовання такої вдалої „малої" зустрічі Дрогобичан.

Він запропонував відбути другу з черги загальну зустріч колишніх мешканців Дрогобича і довколишніх місцевостей на весні 1968 року на оселі УНСоюзу „Союзівці", або в Клівленді.

ВАЖЛИВЕ, ВЕЛИКЕ ДІЛО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Науковий Осередок НТШ у Сарселі, а властиво Інститут Енциклопедії Українознавства. Осередок завдячує своє таке довге існування тому, що як українська спільнота, так і широкі кола нашого суспільства, прийняли ЕУ як свою дитину. Перші — свого труду, а другі — коштів.

Чому так повільно йде праця над викінченням ЕУ, і які ми маємо труднощі? Здебільшого ті самі, що стоять і перед українською діяспорою: зменшення числа науковців і фахівців, брак наукового доросту, слабе і нечисленне редакційне бюро в Сарселі. А вимоги ростуть, бо щораз більше напливає матеріялів, які треба опрацювати і використати. Врешті одночасна праця над ЕУ-ІІ і над АЕУ.

Для всіх нас очевидна конечність приспішення праці над ЕУ. Єдиний спосіб — це опрацювати в розмірно короткому часі ввесь або майже ввесь матеріял для ЕУ-ІІ. Це можливе лише шляхом притягнення нових напівпостійних співробітників до головної редакції і до Сарселю. Ми не стягнемо, мабуть, нікого до Сарселю напостійно, але можемо притягнути деяке число емеритів і наших молодших професорів з американських університетів на „сезонову" працю як у Сарселі, так і в Ню Йорку, до якого мусить тоді приїхати головний редактор.

Щоб цей плян зреалізувати, треба фінансів. Ці матеріяльні засоби хоче роздобути Патронат Наукового Осередку НТШ Сарсель з осідком у Торонті. Слово „Торонто" не можу вимовляти без деякого зворушення. І НТШ у Сарселі і — що важливіше — ЕУ-ІІ, мабуть, не існували б без допомоги громадян з Торонта. Годі тут вичислювати всіх тих, які уможливлюють нам продовження нашої праці для ЕУ. Але треба згадати невтомну працю нашого дорогого покійного приятеля інж. Романа Голода, який щойно недавно і так ненадійно відійшов від нас, треба згадати Пласт, пані Цьопу Палів, теперішнього голову Патронату НТШ в Сарселі дир. Євгена Вориса, а крім того багато інших наших приятелів з Торонта.

Акція Патронату у Торонті і наша зустріч мають на меті уможливити приспішення праці над ЕУ-ІІ. З свого боку докладу всіх старань, щоб це зробити. В листопаді вдруге приїду до ЗДА і відбуду потрібні зустрічі та конференції з нашими науковцями в справі закінчення ЕУ-ІІ. Маю оправдану надію, що за два чи три роки буде закінчено збирання матеріялів до всіх томів ЕУ-ІІ, що ще мають появитися, і що за яких 4 чи п'ять років друк ЕУ-ІІ буде закінчений. Реалізація цих плянів вимагатиме чимало великих зусиль нашої спільноти, всіх співробітників ЕУ і моїх власних. Вірю, що ми всі їх дамо, бо наше важке завдання осолоджують любов до України і наша віра, що робимо для неї важливе, велике діло.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Українська Православна Парафія СВ. ТРОЙЦІ
836 Lyons Avenue, Irvington, N.J.
запрошує Українське Громадянство на

ХРАМОВЕ СВЯТО

що відбудеться
У ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНУ НЕДІЛЮ,
18-го червня 1967 року
Свято звеличить
Преосвящений Єпископ ОЛЕКСАНДЕР

В ПРОГРАМІ:

9:30 Зустріч Владики Олександра.
10:00 Архиєрейська Служба Божа при співучасті настоятеля парафії митроф. прот. о. А. Селишчи, доколишніх священиків і о. протодиякона В. Поліщука. Співатиме хор під керів. проф. С. Вожаківського.
12:30 Святочна трапеза.
Під час трапези виступлять солісти: о. протодиякон П. Пушкаренко і співачка Нюйоркської Опери С. Тонкошкур.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ в АМЕРИЦІ, ІНК.
Відділ в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.
при співучасті
Відділів НЮАРКУ та ЕЛИЗАБЕТУ, Н. Дж.
— влаштовує —

РІЧНИЙ ВИСТУП УЧНІВ

в суботу, 17-го червня 1967 року

о год. 6-ій веч. в залі YWCA
при Prospect St. в Пассейку, Н. Дж.
Виступлять учні кляс: Т. Богданської, Л. Горницького, Д. Каранович, Г. Клим, М. Кривокульської і О. Чипак.
Вступ вільний.

КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 25-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ УПА у ВАШИНҐТОНІ, Д. К.
— уладжує —

в суботу, 17-го червня 1967 року

о год. 7-ій веч.
в ГОТЕЛІ СТАТЛЕР ГІЛТОН
при 16-ій і „К" вул. Н.В.

СВЯТКОВИЙ БЕНКЕТ

ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ЦІЄЇ РІЧНИЦІ

Головну промову в українській мові виголосить — сотник УПА Лев Футала-Лагідний; в англійській мові — конгресмени Майкл А. Фіґн і Едвард Й. Дервінскі. Зі словом виступлять: конгресмен Джеймс А. Бурк, амбасадор Нац. Китаю д-р Чов Шу Кай, амбасадор Півд. Кореї д-р Гян Чуль Кім, амбасадор Півд. В'єтнаму д-р Буй Дзем, амбасадор Індонезії д-р Лямбертус Н. Палар і проф. д-р Лев Добрянський — голова УККА.

З привітом виступлять представники поневолених Москвою народів і представники українських центральних установ.

В мистецькій частині виступить Шарльота Ордассі-Баранська, сопрано — солістка Метрополітальної Опери, Ню Йорк. Фортеп. супровід проф. Богдан Перфецький. Голова Громадського Комітету - д-р Михайло Кушнір. Голова Ділового К-ту — д-р Володимир Д. Джейкобс. Товстмастер бенкету — проф. д-р Микола Чировський.

Карти вступу (12 дол. від особи) можна набувати у всіх Відділах ООЧСУ в ЗДА, або прямо в Комітеті у Вашингтоні, Д. К.

Committee for the Observance of the 25-th Anniversary of the Ukrainian Insurgent Army
Комітет для відзначення 25-річчя створення УПА
Post Office Box 4212, Washington, D.C. 20012

— Обов'язує візитовий одяг —

ОСЕРЕДОК СУМА ім. ген.-хор. Т. ЧУПРИНКИ в НЮ ЙОРКУ
— влаштовує —

ФЕСТИН-ПІКНІК

в неділю, 18-го червня 1967 року

Початок о год. 12-ій в пол. в Українському Селі

Бавнд Бруку, Н. Дж.

В ПРОГРАМІ:

Апель Юнацтва СУМА, мистецькі виступи Юного СУМА, спортові змагання (копаний м'яч і відбиванковий турнір), виграші та інші розвагові несподіванки.
До танців приграватиме
оркестра „ДНІПРО" п. Олега СТРОЦЬКОГО
Буфет в заряді Комітету.

Транспорт: від год. 9-10-ої рано від'їде кілька автобусів з-під домівки Осередку СУМА, 315 Схід 10-та вул. в Ню Йорку та один автобус о год. 12-ій в полудне від церкви св. Юра, 7-ма вулиця.

В оголошенні про Пластові Табори на Бобрівці помилково подано адресу для зголошень 97 Cherman Avenue, має бути

97 SHERMAN AVENUE, New Haven, Conn.

РАДА ОПІКИ БРАТСТВО И СЕСТРИЦТВО СВЯТОТРОЇЦЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ПАРАФІЇ, 1908-10 N. Humboldt Blvd., Chicago, Ill:
До всіх Українських Організацій та всієї Української Громадськости міста Шикаґо і околиць.
Цим маємо шану запросити Вас помолитися з нами в день нашого

ХРАМОВОГО СВЯТА - СВЯТОЇ ТРОЙЦІ

В неділю, 18-го червня 1967 року

Звеличати своєю приявністю та бути нашими гістьми на СВЯТКОВОМУ ПРИЙНЯТТІ, яке відбудеться в церковно-парафіяльній залі по Богослужбах.
СВЯТА ЛІТУРГІЯ — о год. 10 ранку, а по Літургії ВДЯЧНИЙ МОЛЕБЕН.
Настоятель Парафії. Митр. Протоієрей Григорій Ільченко
Рада Опіки Св. Троїцької Української Православної Церкви:
Голова: А. Вознюк Секретар: С. Гомуля

ДОПОВІДЬ

„ОГЛЯД СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ ЗА 1966 Р. І ПРЕМІЇ НОБЕЛЯ"

— виголосить —

ВШ. п. ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ

в суботу, 17-го червня 1967 року

о год. 7:30 веч.
До участи запрошує
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ
2 Схід 79-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК.

В неділю, 18-го червня 1967 року, год. 5:00 по пол.

в Українському Інституту Америки, 2 Іст 79-та вулиця ріг 5-ої Евеню, Ню Йорк, Н. Й.
Під протекторатом ОУА „САМОПОМІЧ"

КОНЦЕРТ СТУДЕНТІВ

ФОРТЕПІЯНОВОЇ КЛЯСИ

проф. д-ра М. ПОЛЕВСЬКОГО

І КЛЯСИ ВІОЛОНЧЕЛІ

проф. Л. ТИМОШЕНКО-ПОЛЕВСЬКОЇ

Телефон Студії. TRafalgar 3-9487, N.Y.C.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ, ІНК.
ВІДДІЛ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. повідомляє, що

ВЕЧІР БАРОКОВОЇ МУЗИКИ

відбудеться в п'ятницю, 16-го червня 1967 року

в ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ КЛЮБІ в НЮ ЙОРКУ
149 2-га Евеню. ПОЧАТОК о год. 8-ій веч.

Виступлять учні кляси мґр. Рожі Шуль

О. БОРБИЧ, А. ҐІТЕЛЬ, П. МАКАРЕНКО, Л. МИКИТА, І. САВЧИН, Я. СЕМЕҐЕН, Т. СКЛЕПКОВИЧ, В. ПІХОВИЧ
і запрошений гість А. ШУЛЬ.

Українська Автокефальна Православна Церква

Свято-Троїцька Катедра

359 Брум вулиця, Ню Йорк, Н. Й.

В неділю, 18-го червня 1967 р., в День Св. Тройці

ХРАМОВЕ СВЯТО

На передодні Свята, в суботу, о год. 7-ій веч. — УРОЧИСТА ВСЕНІЧНА.
В день Свята о год. 10-ій рано — СОБОРНА УРОЧИСТА СЛУЖБА БОЖА з ВЕЧІРНЕЮ та ЧИТАННЯМ КОЛІНО-ПРИКЛОННИХ МОЛИТОВ.
Після Служби Божої, у нижній залі Храму —

Святочний Обід

що його влаштовує СЕСТРИЦТВО ім. св. княгині ОЛЬГИ.
Сердечно запрошуємо Всіх Вірних взяти численну участь у цьому Святі.

Духовенство Свято-Троїцької Катедри
Парафіяльна Рада
Сестрицтво ім. св. Княгині Ольги
Братство ім. св. Князя Володимира
Товариство Української Православної Молоді

Отсим ділимося сумною вісткою з усіми Членами ООЧСУ, СУМА, Т-ва б. Вояків УПА, ДП АБН-у, СУПВ і ТУСМ-у та з усім Українським Громадянством, що дня 1-го червня 1967 року відійшов від нас у Вічність

сл. п.

Проф. ЯРОСЛАВ БАРНИЧ

заслужений діяч української культури й видатний український громадянин.
Поховано Його дня 5-го червня 1967 року на цвинтарі біля Української Католицької Церкви ім. св. Андрея в м. Парма, Огайо.
Хай пам'ять про Нього буде вічною!

Всій Його ВП. Рідні щирі вислови великого співчуття складають
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в КЛІВЛЕНДІ, Огайо

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ОКСАНИ КОВЕРКО-ЛЕВИЦЬКОЇ

яка відійшла у Вічність 8-го червня 1967 р. у Мюнхені, складаємо 10.00 долярів на Український Католицький Університет у Римі.

ВП. Чоловікові і Рідні Покійної, складаємо щирі вислови співчуття.

ОЛЯ і ВІКТОР ЛІСС

ДІЛИМОСЯ СУМНОЮ ВІСТКОЮ З РОДИНОЮ, ПРИЯТЕЛЯМИ І ЗНАЙОМИМИ, ЩО В ПОНЕДІЛОК, 12-го ЧЕРВНЯ 1967 Р. ПІСЛЯ ДОВГОЇ І ВАЖКОЇ НЕДУГИ, ЗАОСМОТРЕНИЙ НАЙСВЯТІШИМИ ТАЙНАМИ, УПОКОЇВСЯ В БОЗІ НА 78-му РОЦІ ЖИТТЯ НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ МУЖ, БАТЬКО І ДІДУНЬО

сл. п.

Др. Любомир Роман БУЧИНСЬКИЙ

ДОВГОЛІТНІЙ СУДДЯ І АДВОКАТ В ДРОГОБИЧІ І ЗАЛЬЦБУРГУ, АВСТРІЯ.

Тіло Покійного спочиває в похоронному заведенні П. Яреми.

ПАНАХИДА буде відправлена в середу, 14 червня 1967 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в четвер, 15-го червня 1967 р. о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар в Гакенсак, Н. Дж.

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЬГА
дочки — ЛІДІЯ і АЛІЦІЯ з РОДИНАМИ
син — БОРИС з РОДИНОЮ

ДНІ ТРІЮМФУ І РАДОСТИ

Коли хочемо поінформувати українську суспільність про дві останні імпрези Пансіону для старших ім. Івана Франка в Торонті, то іншого заголовку для нашого звіту не знаходимо. Такими днями тріюмфу і радости в житті Пансіону були: день 15-го березня в якому відзначено триліття існування Пансіону, і день 8-го квітня коли Пансіон вперше відвідав міністер Суспільної Опіки в уряді Онтарія І. Яремко.

15-го березня з нагоди триліття існування Пансіону відбулося скромне чайне прийняття, в якому взяла участь: Управа Пансіону, Контрольна Комісія, Комітет пань при Пансіоні, працівники Пансіону і його мешканці. Це родинне свято розпочато промовою голови Комітету Пань Анни Франко-Ключко, в якій, привітавши присутніх і загально глянувши на осяги праці Пансіону, вона підкреслила особливі заслуги в цих осягах голови пані Е. Пастернак.

Голова Управи пані Е. Пастернак, дякуючи за визнання її праці, зазначила, що осяги в праці Пансіону є наслідком спільних зусиль всіх, що працювали для Пансіону, та не без певного зворушення подала до відома, що урядові чинники Онтарія признали субвенцію в сумі $500.000 на розбудову Пансіону.

Заповнений промовами, обміном думок і вражень, цей вечір пройшов у милій атмосфері і ще міцніше з'єднав в одну велику родину всіх тих, що працюють для Пансіону.

День 8-го квітня був якби продовженням дня 15-го березня. В цей день Пансіон відвідав міністер Суспільної Опіки в Онтарійському Уряді І. Яремко з дружиною.

Рясно уквітчаний вхід до Пансіону, як також громадно зібрана його родина, яку згадали ми перед тим, вже свідчили про те, що в житті Пансіону це не буденний день. І. Яремка хлібом-сіллю зустрів панотець І. Пестун, мешканець Пансіону, а пані Е. Пастернак, коротким словом привіту. Дост. пані Яремковій було вручено розкішну китицю квітів. В офіційній частині прийняття пані Е. Пастернак подякувала І. Яремкові за уділену субвенцію і по черзі представила йому всіх членів керівних органів, Комітету Пань, персонал, а також деяких мешканців Пансіону.

Дост. І. Яремко в своїй промові, дякуючи за сердечне і щире прийняття, висловив признання за багату в наслідки працю пані Е. Пастернак, ім'я і енергія якої, вже давно відомі в колах міністерства. Пів мільйонова субвенція на розбудову Пансіону — це не тільки урядова дотація, але і добре заслужена нагорода.

Зроблено декілька фотознимок, але І. Яремко виявив бажання бути зфотографованим з мешканцями Пансіону. Оглядаючи Пансіон, достойний гість особливо цікавився роботами пенсіонерів, як плетені речі, писанки та інші. Особливо його увагу звернув на себе ткацький варстат, де він затримався довший час і де зроблено декілька фотознимок. Після короткої наради з представниками керівних органів Пансіону І. Яремко залишив Пансіон.

Хутко проминули ці урочисті хвилини перших відвідин Пансіону міністром Суспільної Опіки Онтарія. Настав звичайний „робочий день", один із тих, коли спільним зусиллям, цеглина за цеглиною, творяться підстави до будови величавого пам'ятника Каменяреві України - Пансіону для старших віком на 100 ліжок. В той день в Пансіоні відбулося також чайне прийняття і „базар", який, як це передано на хвилях „Пісні України", збільшив фінансові засоби Пансіону на 900 долярів.

І. Липовецький

ОРГАНІЗУЮТЬ МОЛОДЕЧИЙ УКРАЇНСЬКИЙ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КЛЮБ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — За ініціятивою Українсько-Американського Республіканського Клюбу на Філядельфію відбудеться в четвер дня 15 червня ц.р. о год. 8-ій вечора в приміщеннях Українського Дому Молоді при Олд Йорк та Раскомб вул. основуючі збори Молодечого Українського Республіканського Клюбу. Для підготови цих зборів ініціятивний комітет в складі відомих філядельфійських громадян та членів УАРК Любомира Трицецького, д-ра Михайла Маркова та адв. Данила Максим'юка відбув засідання з представниками молодечих організацій: СУМА, ПЛАСТ, ОДУМ, Зарево, ТУСМ, Обнова, на якому вирішено заснувати Молодечий Республіканський Клюб і відбути вже в цей четвер його основуючі збори. Ініціятори сподіваються численної участи молоді міста Філядельфії в цих зборах і в праці Молодечого Республіканського Клюбу.

Ню Йорк, Н. Й.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВНИКІВ

Товариство Правників у ЗДА влаштувало 10 квітня у залі Українського Народного Дому в Ню Йорку Зустріч для зміцнення товариського духа та матеріяльної бази на видання заплянованої нової книжки „Правничого Вісника".

У Зутрічі взяла участь поважна кількість українських правників з родинами. Велика заля була майже заповнена. На запрошення відізвалися не тільки місцеві та з ближчих осередків українські правники, але також із дальших місцевостей.

Програму Вечора відкрив голова Товариства, д-р Б. Дзерович. Згадавши померлих колеґів, прохав приявних вшанувати пам'ять померлих однохвилинною мовчанкою. Він вказав на значення і завдання українських правників в українському суспільстві. Цю ролю українські правники завжди виконували з посвятою для української справи. Доля судила їм виконувати цей почесний громадський обов'язок і на скитанні. І тут ми бачимо — казав бесідник — українських правників у передових лавах української спільноти. Для прикладу він навів ряд українських правників, які беруть активну участь в усіх ділянках українського організованого громадського життя: у ділянці суспільно політичній, економічній, науковій та мистецькій. Він вказав на сучасне роз'єднання української громади на еміґрації та шкідливі наслідки цього роз'єднання для української справи. Він звернувся до членів Товариства із закликом, щоб вони мобілізували всі сили й можливості для зближення роз'єднаних українських груп, з метою ліквідації української внутрішньої боротьби та завершення всіми спрагненої української консолідації.

У мистецькій частині, виконуваній членами Товариства, відомий співак О. Стецура — при фортепіяновому акомпаніяменті д-ра Б. Перфецького — відспівав з майстерністю і відчуттям пісні: „На чужині" (Гнатишина), „Бабине літо" (Д. Січинського) і „Як я був молодий" (Лопатинського), чаруючи своїм співом приявних, які надгороджували своїх мистців рясними оплесками.

Після мистецької частини відбулась спільна вечеря і дружні гутірки. Провід Вечором перебрав д-р В. Палідвор. Він представив, по черзі, всіх колеґ і їх дружин та дотепами переплітав час між виступами поодиноких бесідників. Забирали слово: д-р Ценко, д-р Р. Криштальський, д-р М. Новосівський та інші. Перші два говорили про ролю українського правника в суспільстві, зокрема сьогодні в розсіянні. Д-р Р. Криштальський підкреслив колись велику толеранцію і пошану між українськими правниками до своїх колеґ інших політичних переконань. Д-р Новосівський поділився своїм спогадом про протести буковинських українців з переселенчих таборів у Німеччині, на адресу Гітлера й Рібентропа, проти поновної окупації Північної Буковини Румунією у 1941 р. Про ці протести світ міг довідатися з недавно опублікованих Державним Департаментом у Німеччині документів.

У гарному настрою і милій товариській атмосфері, при обильних столах, серед дотепів з адвокатських і судейських практик, з якими зголошувалися поодинокі колеґи, проходив цей гарний Вечір. Його закінчено спільно відспіваною молитвою „Отче наш".

У загальному, учасники вважали Вечір вдалим та висловлювали задоволення і побажання частіших таких товариських зустрічей.

І. М. Н.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 170 Відд. о год. 6-ій веч. в домівці УНДому. — Управа.

СУБОТА, 17-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори В-ва св. Юрія — 239 Відд. о год. 3:30 до 4:30 в Горожанському Клюбі при 847 N. Franklin. — Д-р Вол. Ґалан, предс., М. Ковальчук, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Дністер — 361 Відд. о год. 7:30 веч. у власній домівці при 119 Ave. "A". На порядку: фінансовий звіт за місяць травень та організаційний за 5 місяців. Проситься чл. громадно прибути. — В. Вишиваний, предс., В. Яськів, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 175 Відд. о год. 7 веч. в приміщенні УНДому при вул. Мартін. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглі вкладки. 18 червня ц. р. наш Відділ з 81 Відд. Союзу Українок влаштовує „Пікнік" на оселі „Діброва". Проситься прибути з родиною і приятелями. — Управа.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 372 Відд. в год. 8-ій веч. в Іґл Голл, 210 Черч вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — І. Дубей, предс., І. Головка, кас., Й. Ярема, секр.

STATEN ISLAND, N.Y. Піврічні збори Б-ва св. Арх. Михаїла — 211 Відд. в год. 7:30 веч. в залі де звичайно. Проситься чл. прибути. На порядку: звіти Управи і Контр. Комісії за 6 місяців. Проситься вирівняти залеглі вкладки. — Т. Соколовський, секр.

КОМАНДА З УССР ЗДОБУЛА ПЕРШІСТЬ НА „ВСЕСОЮЗНИХ" ЗМАГАННЯХ ЛЕГКОАТЛЕТІВ

Вперше за всю багаторічну історію таких змагань у них перемогли у Ленінграді легкоатлети з УССР, подолавши легкоатлетів Російської СФСР, включно з московцями і ленінградцями. „Молодь України" з 23 травня повідомила: „І от зараз приємна сенсація спартакіядного сезону: збірний колектив України здобув упевнену перемогу, набравши 645,5 очка. У москвичів — 605,5 очка, у ленінградців — 595 очок".

ТАРЗАН, Ч. 5824 НА пустині . . .

—Можемо тепер іти всередину. — сказав професор Тейт. — Ходім!

Люди обережно ішли, вибираючи собі шлях через руїни . . .

Аж поки вони не вийшли на широкий неродючий простір. — Ніщо не може жити в цій пустині. — сказав розчаровано Тейт. — Навіть надбережні скакунці.